

FOLK OG LAND

NR. 25 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 12. OKTOBER 1963

LØSSALG 85 ØRE

 Erik K. Kløpper
 Nils Juul 1988. 49 19
 0 8 1 0

O. K.:

En nordisk blokk - nordisk nøytralitet

Den kjente militærskribent Lidell Hart sier i et intervju med Aftenposten 22. august d. å.:

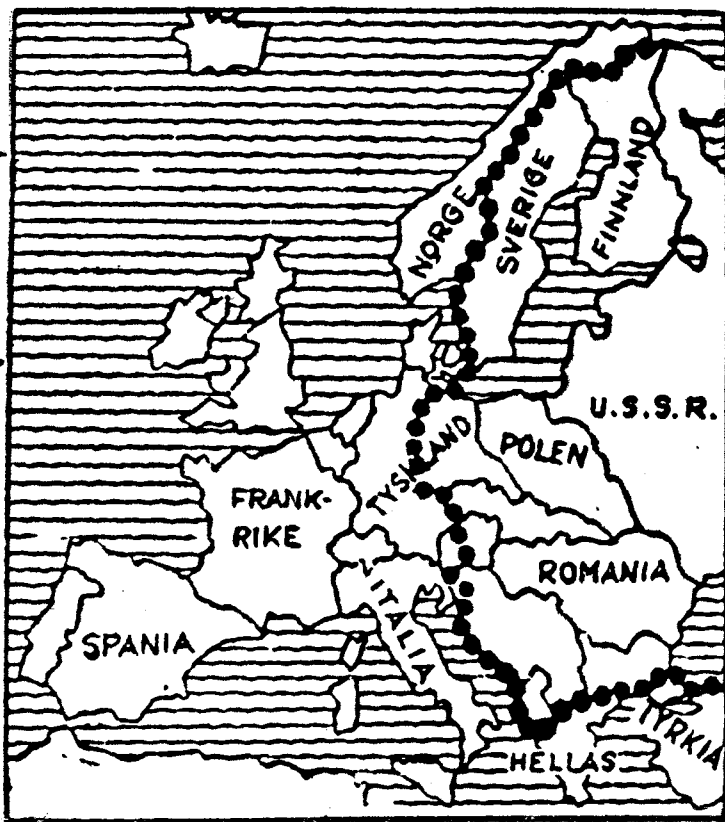
«Det er vel nå ti år siden jeg var inne på Danmarks og Norges stilling i NATO. Danmark er endel av kontinentet. Jeg vet at tanken om at Finland, Sverige og Norge kunne danne en nøytral blokk ganske ofte har vært fremme og man skal ikke uten videre avvise den.

Det kan godt være at det i dag ville være en fordel både for øst og vest og gi den beste stabilitet i det nordlige område. Sammen har Finland, Sverige og Norge det store dyp som trengs for et forsvar, og disse land rår også over de styrker som er best egnet til å forsvare dette område. Vi må ikke binde oss til faste tankebaner. Vi må stadig stanse opp og se om våre konklusjoner er i overensstemmelse med utviklingen. Det som var riktig i går, behøver ikke være det i dag eller i morgen.»

Lidell Hart gjør seg her til talsmann for de tanker som Quisling satte sitt liv inn for i 1940—45, og som sendemann Maseng har skrevet utførlig om i sine bøker «Det kløvde Norden», og «En leksjon i maktpolitikk».

Maseng legger klart og tydelig frem den oppfatning at hvis Norden hadde stått sammen i 1940, hadde vi holdt oss utenfor krigen.

De norske demokrater har klynget seg til propaganda-myten om én demokratisk verden. FN (og U Thant) skulle trygge Norges stilling i verden, og gi nordmennene

Skal jernteppet gå tvers gjennom Norden?

en hittil ukjent levestandard. Vi ser i dag tydelig hvordan idéen med En demokratisk verden skuffer totalt.

Hvis de Gaulle får leve til 1969, så trekker han Frankrike ut av NATO, og tar selv over ansvaret for Sydeuropa. Det blir da bare de amerikansk - erobrede nasjoner Norge, Danmark og Tyskland m. fl. som står igjen i NATO.

I 1969 må en regne med at negrene i Amerika har fått en ganske annen politisk innflytelse enn de har i dag.

Det er ganske utenkelig at

i all fall disse vil utsette seg for en atomkrig hvis russerne går løs på Tyskland og Norden. Vi kan gå ut fra som helt sikkert at Amerika vil nøye seg med å forsvare de gamle fiendeland med konvensjonelle våpen.

Efter den siste Berlinkonflikten da muren ble bygget, kom det frem at amerikanerne hadde tenkt å forsvare Berlin med konvensjonelle våpen og først gripe til atomvåpen hvis russerne overskred en såkalt atomterskel. Hvor denne gikk ble ikke opplyst, men en har kanskje lov til å anta at den ligger ved Rhinen.

Kunne Krustsjov klare å besette hele Tyskland, og vinne tyskerne for seg, så ville seieren være vunnet.

Et tysk-russisk verdensrike ville bli den sterkeste statsdannelse på jorden, og den ville kunne trosse et samlet angrep både fra Amerika og Kina.

Det ville være dumt å tro at ikke russerne vet dette.

Milovan Djilas forteller i sin bok «Den nye klasse», at det var en kjent sak blant lederne i Kreml at de ville ha hele Tyskland, (men antagelig i to stater.)

Men det er også en kjent

Forts. side 6

Göring i Nürnberg

DEN ENGELSKE DOMMER BIRKETT MEDGIR AT HAN FULLSTENDIG BEHERSKET HELE PROSEDYREN

Som de andre tyske nasjonalsosialistiske ledere er også riksmarskalk Göring blitt fremstilt som noe av et uhyre, praktsyk, forfengelig, lat og grisk. Det lar seg visst ikke bestride at han i siste halvdel av krigen ikke var på høyden og kom i skuddlinjen for den offentlige kritikk, men på den annen side steg den gamle kjemper Göring frem igjen i den siste bitre tid efter nederlaget. Han var som kjent lynende intelligent og det kan ha sin interesse i all svartmalingen å se litt på hvorledes en engelsk Nürnbergdommer bedømmer ham. Vi gjengir en artikkel av Helmuth Steinberg i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG:

Heller ikke Göring får dø. Hva man også siden 1945 berettiget eller uberettiget har dynget over ham av negative ting, så er hans personlighet fortsatt interessant nok til at han blir viet en endeløs serie i den bundestyske illustrerte STERN. Riktignok er ikke dette en historisk ansvarlig beretning. Hvem kan vente det av en Heinrich Fraenkel eller Roger Manvell? I SUNDAY TIMES forteller den engelske dommer Birkett samtidig det stikk motsatte.

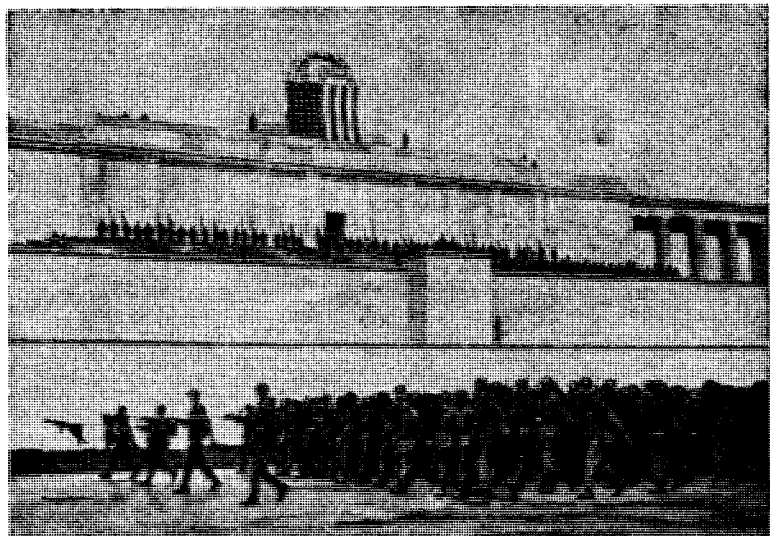
Man kjenner hos oss (og også i Norge) denne sensasjonslystne kolportasje bygget på delsannheter og halv- og kvartlegender med tilsvarende illustrasjoner og retusj. I den siste STERN-utgave blir for eksempel Hitler som hilser sin gamle medkjemper Graf omskapt til en «inderlig omfavnelse» mellom Hitler og Röhm. Med billige tricks blir Görings svakheter, spesielt hans forfengelig og praktsyke, hans sans for det teatraliske, overeksponert. Som kjent har i den europeiske mangetusen-årige historie også statsmenn karakterfeil, bortsett naturligvis fra tiden 1945—63.

(Sammenlign Strauss og Pro-fumo).

Fraenkelene vikler seg i sin iver stadig inn i selvmot-sigelser, idet de karikerer Göring til et fugleskremmel og likevel ikke er istand til å benekte hans historiske virkning. Slik krysser kjennsgjerninger og oppfinnelser hverandre til en uløselig knute, for kamerat Fraenkel skriver om mennesker og hendelser som han som raseforfulgt bare kunne iaktta fra den engelske emigrasjon. I 1945 vendte han så tilbake til det ødelagte

Forts. side 8

Amerikanske tropper marsjerer i Nürnberg, hvor begeistrede mennesker for hadde deltatt i partidagene.

I seierherrenes tiltaleboks i Nürnberg. Bildet er hentet fra Aschehous store billedverk «Verden siden 1945» som utkom ifjor.

En leksjon i maktpolitikk

Motto: Den må ha lang skje som vil spise suppe med Gerhardsen.

Ved forrige stortingsvalg dukket det opp et nytt politisk parti som kalte seg folkesosialistisk.

Folk og nasjon er praktisk talt synonyme begreper. Man hadde derfor rett til å tro at folkesosialistene skulle opptre nasjonalt. Det har også vært enkelte saker hvor de har tatt et klart nasjonalt standpunkt for eksempel «Fellesmarkedsaken». Man hadde derfor rett til å håpe at partiet kunne ha frigjort seg fra den prosemittiske sosialismes solidaritetskrav.

Gustavsen skulle jo egentlig ha like stor rett til å samarbeide med de borgerlige som Gerhardsen.

Regjeringen Lyng kunne ikke ha gjennomført et eneste anti-arbeider-tiltak. Det hadde vært umulig.

Skulle Gustavsen ha hatt noen betydning i norsk politikk, så måtte han ha vunnet stemmer over fra borgerlig leir.

Det kunne han ha gjort. Det finnes mange tusen borgerlige hjemmesittere som er meget misfornøyde med Høyre og som kunne tenke seg å stemme med Gustavsen hvis han hadde vært ubundet av Arbeiderpartiets lojalitetskrav.

Derfor burde Gustavsen latt regjeringen Lyng sitte til over valgene. I to år kunne han da ha sittet som den egentlige statsminister i landet og ledet utviklingen.

Under valget ville alle ha visst at Sosialistisk Folkeparti hadde makten selv om Gerhardsen hadde vært topp rasende. Makten ville ha gitt Gustavsen stemmer. Det norske folk er ikke et idealistisk folk. Det er et opportunistisk folk. Hadde pensjonen og ferien ligget i Gustavsens hånd, så hadde han også fått stemmer.

Gustavsen vil ikke få noen takk fordi han hjalp Gerhardsen tilbake. Og han vil bli like stor «forreder», ja, større. Det er lettere å trække på en mann uten makt.

FRONTKJEMPER

tilbyr stort kontantbeløp for leilighet i Oslo. Gl. gård eller innskudd inntil 25 000 kr. for 3 v. mod. leilighet. Ikke barn. Eksp. anv.

Neste nummer av Folk og Land

kommer om fjorten dage - 26. oktober, men så blir det hver uke igjen fremover til jul og inn i det nye året.

Alt dette vil Gustavsen måtte få føle, og tapet må han ta fordi han ikke var folkesosialist og hadde hele folket i tankene, men fordi han var en internasjonal sosialist som måtte følge partipisken og være «arbeiderklassens» lakei, og være lojal mot Gerhardsen.

Gustavsen har forrådt kampen mot Fellesmarkedet. Det var den kampen som skaffet ham stemmene.

Regjeringen Lyng kunne ikke ha gått inn i Fellesmarkedet. Det ville Gustavsen og Senterpartiet ha forhindret. Regjeringen Gerhardsen går inn ved første anledning.

En ting har imidlertid forandret seg. Gerhardsen kommer igjen, men ikke som «Landsfaderen», men som diktatoren som har hånet Stortinget.

Desto større blir fallet når det kommer.

Det kan enda være plass for Gustavsen i norsk politikk hvis han vil gå inn for en nordisk folkesosialisme og ruste opp istedet for å ruste ned. Han budet vite at den internasjonale sosialisme er i ferd med å løse seg opp i en amerikansk sosialisme, er russisk sosialisme, en kinesisk sosialisme og en nordisk sosialisme, og at den amerikanske sosialisme er like farlig som den russiske.

Men den må ha lang skje som skal spise suppe med Gerhardsen og hans amerikanske venner.

Kristoffer

Navn og navn, fru Blom!

Vi har alle lagt merke til med hvilken nidkjærhet norsk presse sørger for å holde sine lesere underrettet når det en ytterst sjelden gang hender at en tidligere frontkjemper forgår seg på en eller annen måte.

Pussig er det at servicen overfor leserne er betydelig dårligere, for ikke å si mangler helt, når det dreier seg om tidligere frontkjemper som utmerker seg. Og det er slett ikke så få av dem.

Norge har nettopp hatt besøk av formannen i den amerikanske atomenergikommisjon, professor Glenn T. Seaborg, som ifølge AFTENPOSTEN «understreket det gode samarbeide som hersker mellom amerikanske og norske atomforskere, og gav en spesiell honnør til den norske radiofysiker Torbjørn SIKKELAND, som for tiden arbeider ved Californiauniversitetets strålingslaboratorium i Berkeley. Sikkeland er med i en gruppe som arbeider med oppdagelsen av det nye grunnstoff 104».

Bladet opplyser ikke at Sikkeland tilhører de forkjettede norske frontkjemper der bladet på det norske folks vegne kroer seg av denne «honnør til norsk forsker».

På den annen side. Vi ser stadig at jublanter, avdøde og andre roses for innsats i britisk agenttjeneste under verdenskrigen, eller i slike britiske avdelinger som Linge-kompaniet. Det broderes ut i alle slags publikasjoner ved enhver mulig og umulig anledning. Nå berettes det imidlertid med krav på pålitelighet at selvs-

Rektor Bing har passert de 70

En av vårt blads gode og hyggelige venner gjennom alle år, fhv. rektor Phillip Bing, Tornerud, Askim fylte 70 år 24. september. På grunn av sykkelighet har han tilbragt de siste år i Spania, hvor klimaet er gunstig for hans leddgikt, men 70 årsdagen ville han tilbringe her i hjemlandet. Han blir i Norge til over jul.

Når det ellers gjelder Spaniaoppholdet, så har Bing som våre lesere vil erindre, gledet dem med flere interessante skildringer av steder og forhold i Francos Spania av i dag.

Bing er født i New York av norske foreldre, gikk på amerikansk skole, men kom så til Drammen, hvor han bl. a. var elev av Latinskolen. Imidlertid ble det atter flytning, nå til Oslo, hvor han tok middelskoleeksamen i 1910 og artium på Latinlinjen allerede året etter, i 1911. Etter å ha drevet med privatundervisning og avisarbeid, og etter flere års virke i den høyere skole, fullførte han filologisk embetseksamen i 1923 med fagkrets engelsk, tysk og fransk.

Sitt arbeid i skolen begynte Bing ved Askim høgre almenkskole, hvor han våren 1918 hadde et halvt års vikariat. Etter et vikariat i Sarpsborg og et år i adjunktstilling ved Vadsø høgre almenkskole (1919—20), kom han i begynnelsen av 1921 atter til Sarpsborg høgre skole, hvor han har hatt sitt virke i tilsammen 14 år, derav 10 år som lektor. 1. august 1934 ble han ansatt som lektor og skolestyrer ved Øvre Eiker kommunale høgre almenkskole, til han høsten 1941 ble utnevnt til rektor ved Bergen katedral-skole. På grunn av fremskreden leddgikt søkte han seg to år senere tilbake til østlandets for ham gunstigere klima, og ble i 1943 ansatt som rektor ved Askim høgre almenkskole.

Det kan ha sin interesse idag å høre litt om hvilke beveggrunner denne fortjente skolemann hadde for å slutte seg til Nasjonal Samling, og vi spør ham i en samtale om når og hvorfor han gikk inn i partiet.

— Jeg ble medlem 31. juli 1940 etter at krigen mellom Norge og Tyskland var slutt i henhold til kapitulasjonen i juni. Motivet var å prøve å gjøre noe for Norges sak i denne nødens stund, noe jeg mente best å kunne

gjøre på denne måte. — Og fikk De utrettet noe, rent bortsett fra den indirekte betydning et medlemskap måtte kunne ha? — Ja, gjennom henvendelser til okkupasjonsmyndighetene og takket være mitt partimedlemskap, lykkedes det meg å holde de skoler jeg ledet og de jeg hadde ansvaret for igang med meget små avbrekk. — Et ønske i forbindelse med 70-årsdagen? — Det må da være dette at jeg håper den revisjon av det såkalte rettsoppgjør og den oppreisning vi har ventet så lenge på snart vil komme. Kanskje allerede i høst når saken kommer fore i Stortinget?

Blomster til dr. Schiedermaier

Vi har tidligere omtalt den aksjon som den jødiske nervelege Herterich satte igang mot professor dr. Schiedermaier, der som kjent under okkupasjonen var knyttet til det tyske rikskommissariat i Norge.

Det lykkedes nervelegen, som senere har rystet støvet av sine føtter og utvandret — til Sverige, å sjikanere dr. Schiedermaier slik at han søkte avskjed som Verwaltungsgerichtspräsident i Würzburg i Bayern. Schiedermaier påberopte seg herunder sviktende helbred. Han ble innvilget avskjed med pensjon.

Forts. side 8

BYGGEKLAR TOMT KJØPES

inntil 2 mil fra Oslo, event. bytte mot 4 v. leil. i rekkeh. Bill. mrk. «Tomt» i eksp.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

.. AND WHAT HAS THE ENEMY GIVEN YOU RECENTLY?'

Slik ser en amerikansk avis den amerikanske hjelpen til Tito: «— Og hva har fienden gitt deg i det siste?»

FOLK OG LAND

UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Mere rettergang?

Med svære overskrifter og dårlig skjult begeistring beretter DAGBLADET, VERDENS GANG, ARBEIDERBLADET, og med dem i litt mere beskjeden målestokk resten av den norske dagspresse, at det israelske «dokumentasjonssenter» i Haifa har anmeldt 15—20 tyskere «for å ha deltatt i drapene på 688 norske jøder under den annen verdenskrig».

Det dreier seg om tyskere som på en eller annen måte har medvirket ved transporten av norske jøder fra Norge til Polen i november 1942, blant andre kapteinene på de to transportskip «Donau» og «Gotenland».

All denne begeistringen for den sene rettfærd som nå skal ramme de onde jødeforfølgere er kanskje spontan og ekte. Skjønt en sitter igjen med vond smak i munnen, når en merker seg den absolutt manglende iver etter å rydde opp blant mulige og umulige krigsforbrytere helt i den aller ytterste periferi på den annen side. Når det gjelder notoriske ugjerninger som fosforbålene med tyske kvinner og barn i Hamburg, Dresden og så å si alle andre tyske byer av noen størrelse. Når det gjelder atombombene over det Japan som i realiteten allerede hadde kapitulert. Når det gjelder de umenneskelige forbrytelser som ble begått mot de 18 millioner tyskere, som dels ble myrdet for fote og dels drevet på dødsmarsjer ut av deres gamle land. For bare å nevne noen ganske få store og alment kjente krigsforbrytelser.

Med den målestokk det israelske «dokumentasjonssentret» sammen med norsk dagspresse legger på lignende hendelser når det gjelder den jødedøm som høytidelig og demonstrativt erklærte krig mot det nasjonalsosialistiske Tyskland, og hvis fremste talsmenn krevet utryddelse av hele det tyske folk på litt lengere sikt gjennom sterilisering av alle voksne individer, burde det være et rikt felt for israelsk dirigert forfølgelse av både politikere, militære sjefer og de redskaper blant flyvere og andre som utførte ordrene.

Så begeistret som den norske dagspresse og dens israelske kilde og oppdragsgiver, som har tiltatt seg retten til å tale og handle på vegne av alle verdens jøder uansett statsborgerskap, er ikke de norske jøder. Formannen i det jødiske samfund i Norge, Harry Koritzinsky toer i et avisinnlegg sine hender, og sier at «vi ønsker ikke å rippe opp i gamle sår».

Dette er vakkert, og vi hadde nær skrevet kristelig, men vi tror knapt det gjør noe inntrykk på de nidkjære i Israel, som vel har bruk for et nytt utpresningsmiddel mot Tyskland. For hvem kan være sikre i et land hvor praktisk talt alle var «nazister», når ansvaret for det krigførende jødiske folks skjebne skal utstrekkes til tyske tjenestemenn som medvirket ved skips- og jernbanetransporter hver i den daglige jobb de hadde? Da hjelper bare flere gode D-Mark i erstatningspenger.

Kanskje herr Friedmann i Haifa ikke engang gjør stopp i Tyskland, men fortsetter til selveste Norge? Og kanskje det er dette som ligger bak herr Koritzinskys manglende begeistring?

For her i Norge har riktignok enhver sølle NS-mann, som på en eller annen måte kom bort i det de mente var en overføring av norske jøder til en ny jødisk nasjonalstat i de erobrede østområder, måttet bote hardt, men de norske deltagere som ikke var medlemmer av NS, hva med dem?

Hva med den embetsmann i ordenspolitiet som ustraf-

Falne Frontkjempere

Som vi før har meddelt er det nå slutt på de bilder vi disponerer av falne frontkjempere. Dessverre mangler det nesten like mange som de vi har bragt og vi ber derfor om hjelp fra våre lesere til å supplere minnealbumet. Send oss oppgave over navn, hjemsted, fødselsdatum og iallfall dødsåret på falne frontkjempere som ikke før har vært omtalt i FOLK OG LAND. Hvis det er umulig å skaffe bilde, så la oss iallfall få navnet.

En av vårt blads lesere skriver til oss:

I dyp takknemlighet for Deres bevarelse av minnet om våre falne sønner sender vi hermed et bilde av vår sønn — — — falt ved Narva 31. januar 1944.

Hvis et minnealbum blir laget, sender vi hermed bestilling på et slikt — —»

Hjelp oss med å bevare minnet om alle våre døde!

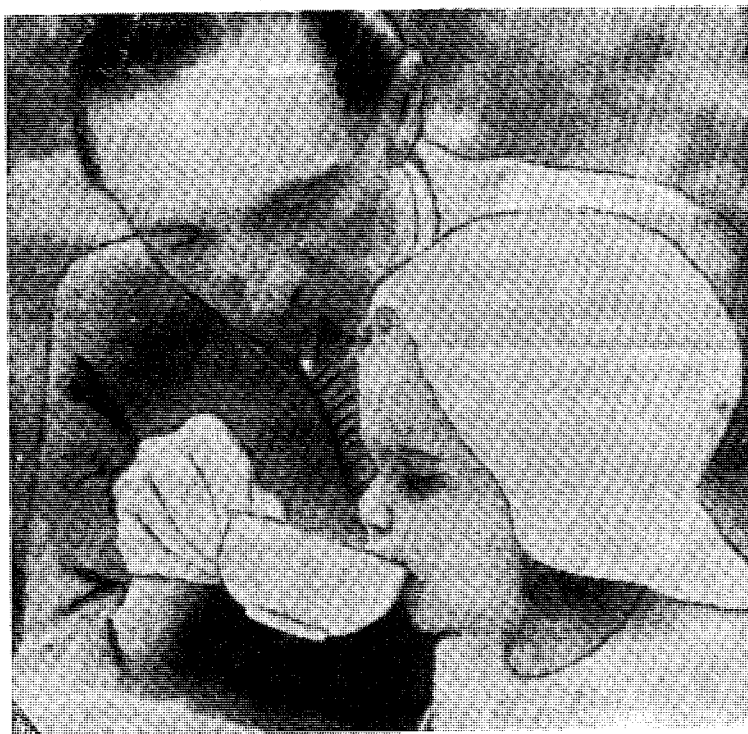
fet ledet arrestasjonene? Hva med drosjesjåførene som stilte sine biler til disposisjon under transporten, og hva med mange, mange andre?

I en av våre bygder har vi f. eks. en slik efterglemt deltager i jødearrestasjonene i Norge, en nidkjær politimann som personlig arresterte bygdens tre jøder og transporterte dem til Oslo, skjønt han underveis hadde hatt rik anledning til å la dem «flykte». Samme mann var like nidkjær i 1945, da han arresterte og transporterte NS-folk. Og nyder fremdeles berømmelse for sin nasjonale og antinazistiske holdning. Altså den reneste Globke i norsk lokal målestokk!

Alle disse efterglemte og tilgitte «turde ikke annet» og gikk derfor fri. Men kapteinene på «Donau» og «Gotenland» og alle de tyske transportførere og medhjelpere — av dem kunne man tydeligvis kreve både mot og innsats til fordel for det folk som ville sterilisere og utrydde dem.

Det er ikke rart at Koritzinsky sier hysj, hysj. For han husker vel det som skjedde ved Skrikerudtjernet og hvorledes den sak ble behandlet. Kanskje han til og med frykter for selv å bli «dokumentasjonssentret» av den nidkjære herr Friedmann i Israel fordi de norske jøder ved så mange anledninger har gått så påfallende stille i dørene?

Dr. Goebbels om jødespørsmålet

SLIK PRINS SCHAUMBURG-LIPPE FORTELLER
DET I SINE ERINDRINGER

Dengang i Berlin. Ti år etter denne idyll gikk dr. Goebbels i døden etter at det tredje rike var sunket i grus. Også Helga på bildet tok han med seg, sammen med sin frue og de andre fem barn. Men det hadde vel blitt et trist liv i det storsinnede tyske nydemokrati for barna til dr. Goebbels. Hvis ikke de røde hadde gjort kål på dem før da.

Vi har tidligere omtalt den serie erindringer om «Min sjef, dr. Goebbels», som prins Schaumburg-Lippe offentliggjør i DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG og som senere skal komme i bokform. Vi synes det kan ha sin interesse å gjengi litt av det prinsen har å berette om sin sjefs syn på jødeproblemet.

Han forteller om et offisielt besøk som dr. Goebbels avla i Roma og skriver i den forbindelse:

Kort før påbegynnelsen av reisen sa han (dr. Goebbels) til oss: «Mange av våre folk går i dag alt for langt i jødespørsmålet — det er denne Streicher og hans kumpaner som er skyld i det, og også Hitler selv til en viss grad fordi han ikke fjerner denne forferdelige fyren som jeg så ofte har krevet. (Streicher var som kjent utgiver av ukeavisen «Der Stürmer»). Når alt kommer til alt, så er det jo noe annet om vårt parti i kamptiden om makten angrep jødene fordi disse var våre mest forbitrede motstandere og stadig oppfordret til de skarpeste forholdsregler mot oss, i motsetning til nå om den tyske riksregjering føler seg forpliktet til på legal måte å skape et for begge parter akseptabelt forhold mellom tyskere og jøder. Men denne Streicher og hans kumpaner ville da gå konkurs med sin pornografiske «Stürmer», noe som bare ville være en velsignelse. Det vi måtte kreve i kampen om makten for å få regjeringen mot jødene vilje og metoder, det må vi nå — da jødene

jo politisk er så å si utsjaltet hos oss — forsiktig avvikle, for i denne henseende har vi nådd revolusjonens mål. Alt ut over det er av det onde, og vi står også i fare for å gjøre jødene til martyrer, noe som ville være det dumme av alt. Vi lever jo ikke alene i denne verden, vi er ikke engang tilnærmedesvis de sterkeste, og vi har viktigere mål.

I utenriksminister

Kohts svar

til FOLK OG LAND var det innløpet en liten feil, som vi pliktskyldigst retter, skjønt våre lesere vel vil ha forstått sammenhengen. Det var falt ut et ikkje i annet avsnitt, som vi gjentar i riktig form:

Sia eg ikkje var i Noreg da kapitulasjonen gikk for seg, kan eg vel ikkje ha sett dokumentet før ein eller annan gong etterpå.

Dødsfall

Efter mange års sykdom er en god kamerat og et godt menneske vandret bort.

Harald Hovind døde 19. september i sitt hjem ved Tvedestrand.

Hovind var en effektiv medarbeider innen sin spesielle organisasjon. Aktet og avholdt.

Vi som hadde den glede å arbeide sammen med ham i vanskelige tider vil alltid minnes ham i taknemlighet som den uegennyttige idealist han var.

A. F. Walby.

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

hender ved kommandantens dumhet, feighet og forrederi. I dette sitt arbeide, ble han støttet av landets presse — noe som er straffbart i England — og i sitt siste innlegg i Lagmannsretten tillot aktor seg endog en slik uhyrlighet som å si, henvendt til retten: «Hva vil utlandet si om tiltalte ikke blir ilagt dødsstraff?» En uttalelse som fikk min forsvarer til å sprette opp å si, blek av sinne og med harmdirrende stemme: «Jeg hadde aldri trodd jeg skulle høre noe slikt i en norsk rettssal».

E. Slutning.

Det ligger i dagen at kystbyen Narvik bare ved hjelp av fremskutte befestninger kunne forsvares mot angrep av en fiendtlig flåte. Derfor har man også festningsanlegg ute i Oslofjorden, til forsvar av Oslo, Kvarven m. m. til forsvar av Bergen, og Agdenes til dekning av Trondheim, og da disse anlegg var tatt, var det også forbi med Oslo, Bergen og Trondheim. Ikke noe sted ble det gjort forsøk på å kaste tyskerne ut ved gatekamp. I Oslo forsvant kommanderende general, generalstab og regjering ut av byen, på flukt bort fra tyskerne, og i Bergen og Trondheim var det også nok av ansette borgere som kom seg vekk.

Og det ble ikke noe ramaskrik av den grunn.

Men om Narvik ble det skreket opp, og det så det forslo. Narvik, — som ikke var dekket av fremskutte befestninger, og som av faste anlegg bare hadde 2 blokkhus med 8 mann i hvert, — ble av propagandaen opphøyet til festning, og omtalt som «Nordens Gibraltar». Og i en månedslang, og for landet kostbar rettssak, arbeidet aktor av alle krefter for å bevise at Narvik hadde kunnet vært forsvart, og at den bare falt i tyskernes

At de lettbevegelige sydlandinger er mottakelige for propaganda er så sin sak, men at de rolige nordmenn er det, var noe av en overraskelse. For nasjonen slukte alt, absolutt alt som gikk ut på å gi et falsk bilde av 9. april 1940 i Narvik. Den hadde øyensynlig sluttet å tenke fornuftig.

Hva nå «byen med kanonen» angår, vil alle, i likhet med lagmannsrett og høyesterett, være klar over at den ikke kunne forsvares mot det tyske angrepet. Den burde derfor blitt erklært for åpen by og rømmet.

Men Narvik ble ikke erklært for åpen by.

Garnisonen ble ikke beordret vekk til bedre nytte en annet sted.

Mot min energiske protest ble byen fylt med infanterister, som ikke en gang kunne forsvare seg selv, langt mindre andre.

Og med blind forakt for kjennsgjerningene fikk byens kommandant ordre om å «holde Narvik for enhver pris», ved hjelp av en skrøpelig bataljon infanteri, en 7,5 cm. kanon og 2 blokkhus à 8 mann på hver, blokkhus som ikke var sterkere enn at det som lå i

havneinnløpet ble skutt i filler av en engelsk jager.

Og den myndighet som ga denne ordren visste at en tysk flåteavdeling kom dampende. En flåteavdeling. Vedkommende visste at en eneste tysk jager — og der kom ti av dem + slagkryssere — kunne skyte Narvik sønder og sammen. Hvorledes kunne vedkommende gi en slik ordre som umulig kunne etterkommes?

Svaret må bli at ordren bare var i overensstemmelse med alt det andre vanvittige som fant sted 9. april. — Ordren fra 6. divisjon var ikke verre enn regjeringens ordre til kamp for fedrelandet etter at den og det parti som den var utgått fra gjennom år hadde motarbeidet gjenreisningen av vår hær og flåte, og tilslutt satte kronen på verket, ved å nekte å mobilisere inntil tyskerne hadde satt seg i besiddelse av en flerhet av våre ekserserplasser. —

Det var akkurat som om vår statsledelse mente man kunne ordne alt bare ved å gi ordre: «Dra ut og slåss for Norge. Det er ordre.»

Å nei. — Så lett er det ikke. Det nytter ikke bare med ordre. Det må også stilles de nødvendige hjelpemidler til disposisjon. Men dette tok ikke regjeringen hensyn til. Heller ikke 6. divisjon. Heller ikke marinen. Om den siste skriver Rob. Jo i «SIVILT VANVIDD OG MILITÆR FORNUFT», side 321:

«I Narvik ble de 2 panserskip brutalt torpedert av fienden. Like brutalt ble skipene satt inn av en kynisk overløder med forakt for alminnelig taktisk regel om jagereskorte. De ble ofret av mangel på skjærgård og landbefestning, anerkjente dekningsmidler.»

F. Bilag.

SAMMENLIKNING MEL- LOM NORSK OG TYSK INFANTERIBATALJON I 1940.

(Opplysningene er gitt av den norske hærs overkommando i mars 1947, som finnes som bilag til dokumentene i rettssaken mot meg.)

En norsk infanteribataljon pr. 1940.

besto av:
3 geværkompanier (kp. 1,2,3)
1 mitraljøsekompani (kp. 4).
1 bombekastertropp.
Hvert geværkompani var

Forts. side 7

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

«Jeg skal sende en bil med levnetsmidler imorgen tidlig. Og også noen håndfaste menn som De kan stole på. Sirkusfolkene må behandles anstendig, vil vil selvsagt løslate dem etterpå. Altså, anstendig behandling, slik at man ikke skal kalle oss en bande mordere i utlandet».

«Nå, hør nå her, tror De at man vil rose oss? Selv våre folk har for lenge siden nok av dette svineriet som nå foregår overalt. I Kino Oko har man korsfestet en røde kors-søster».

«Hvorfor tillot politiet det?»

«Man spurte overhodet ikke politiet, min venn! I Kino Oko har to politifolk kommandoen, høyanstendige karer, men begge to er snart halvt vanvittige. Mot pøbelen er de fullstendig maktesløse. Hvis bare hetseren i radioen endelig ville holde munn!»

«Naturligvis skjer det meget som ikke burde skje, men det er nå engang revolusjon!»

«Revolusjon? Nei, dette er ingen revolusjon, det er en begravelse av vårt gode rykte! Man forteller her at den sveitsiske radio har berettet meget opprørt om barbariet mot tyskerne».

«Glem ikke at kapitalistene styrer i Sveits!»

«Og her hos oss forbryterne!»

«Jeg har ikke tid til å overbevise Dem om at De tar feil nå. Jeg ønsker at dyrene i sirkus ennu i kveld må bli overført til den zoologiske have, forstått?»

«Forstått har jeg, men De må først fortelle meg om jeg skal leie løven i bånd eller kanskje heller bære den. Forøvrig vet jeg ikke om dyrene er i live ennu. Et øyeblikk, jeg skal spørre. Du, Pepa, vet du tilfeldigvis om sir-

kusdyrene — Er de vekk? Hallo, jeg hører nettopp at dyrene ble slaktet av kvinnene og av gardistene. Ønsker De noe mere?»

Emil ser spørrende på Martin. Martin er blek som en dødning og pannen er full av sveddråper. «Javel», hveser han mellom tennene. «Javel, jeg ønsker å drikke meg så full at jeg ikke lenger kan holde revolveren i hånden».

TREDJE REVOLUSJONS- DAG VED WILSON-JERN- BANESTASJONEN.

Heller ikke mandag, tredje revolusjonsdag utkom noen aviser. Gateoppslagstavlene overtok, omenn meget innskrenket, deres funksjon. Da bølge 418 også fortsatt skildret Prag som en by som kjempet på liv og død, var det ikke godt mulig gjennom andre meldinger å forråde at det daglige liv forløp så noenlunde normalt. Gjennom gateoppslag ble arbeiderne og funksjonærene ved gassverket, elektrisitetsverket og telefonsentralen oppfordret til å begi seg til sine arbeidsplasser som vanlig. Melkebutikkene åpnet som vanlig klokken seks morgen, en kort stund etter også kolonialforretningene, kjøttforretningene og gjestgiveriene.

Bare når det gjaldt jernbanetogene trakk det ut. Jernbanefolkene var riktignok alle på plass, men togene fikk hverken lov til å kjøre til Prag eller fra Prag. Hundretusener av tsjekkere ville nemlig ile Prag til hjelp, det måtte altså hindres at de med egne øyne fikk se hovedstadens virkelige stilling. På den annen side ville tusener av tsjekkere så hurtig

Forts. side 6

Narvik brenner etter britisk bombardement.

Fransk stridsvogn har gått på en mine ved Ankenes.

Siegfried:

De levende ofre for den finske borgerkrig

VÄINÖ LINNAS PRISROMAN SKILDRER SKJEBNER SOM MINNER OM DE NORSKE NS-FOLK'S

Väinö Linna: Sønner av et folk. J. W. Cappelens forlag.

Efter at Knut Hamsun døde har det vært smått med åndelig utfoldelse i Norden, som rimelig kan være siden amerikanismen mere og mere er blitt akseptert og adoptert i den europeiske del av det såkalte «frie Vesten» som et brukbart kultursurrogat for en slekt knekket og forflatet gjennom broderkrig, historieforfalskning og degenerasjon.

Det er derfor kanskje mere enn et tilfelle at det nettopp er det mere «ufrie» Finnland som midt i alt forfallet fostrer en dikter av større format: Väinö Linna. Etter tidligere å ha vakt litterær sensasjon ved sine bøker «Ukjent soldat», «Høyt mot nord» og «Opprør», ble han i år tildelt Nordisk Råds litteraturpris på 50.000 kroner for «Sønner av et folk», boken som nå er kommet i norsk oversettelse ved Leiv Frodesen på Cappelen's forlag.

Og hva er det ikke for et stoff den begavede finske dikter har å øse av som sønn av et folk der i sannhet har gjort sangens ord om at bløda er vår vana til en realitet.

Det er det røde opprøret i 1918 som står i sentrum i Linnas romaner og han fremstiller det som en nødvendig eksplosjon i et land herjet av økonomisk undertrykkelse, av uverdigg husmannsvesen og av bittert klassehat. Linnas sympatier er så avgjort på de røde opprøreres side, men det forhindrer ikke at han også viser forståelse for motpartens synspunkter.

Som priskomiteens formann, professor Victor Svanberg sa det, så er det den upartiske, fullstendig illusjonsløse virkelighetskildring som vekker beundring hos leseren av dette mektige prosaepos.

Det er heller ikke til å unngå at nettopp dette blads lesere vil finne problemer som fengsler i Linnas siste roman, fordi han skildrer mennesker som er kommet i samme stilling som NS-folkene her i Norge. Han forteller om de røde fengselskandidater som vender hjem, mere eller mindre ødelagt av sykdom og psykiske påkjenninger etter sammenbruddet og misshandling i fengsler og fangeleire, etter seirherrenes rettergang og etter å ha opplevet at mange kamerater falt for mord og henrettelser. Han skildrer den fortsatte diskriminering og den fortsatte forfølgelse etter at de endelig ble benådet, alle de tusen feige nålestikkene, all skinnhelligheten og all den uridderlige småligheten. Vi kjenner igjen bitterheten som vokser i sinnene, sorgen over håp og drømmer som ikke bare svant, men som trækkes i sølen av forløyede hyklere. Vi føler slektskapet med den forstenede avvisning av et slikt samfund som vokser og vokser hos dem som føler seg sterkest isolert.

Ellers føres vi gjennom alle de blodige begivenheter det finske folk måtte tåle, gjennom den fortsatte klassekamp, som ble særlig bitter på landsbygden med kamp mellom kommunister og lappomenn, gjennom de to krig mot det overmektige Russland, og frem til i dag.

Men la oss gi ordet til professor Svanberg igjen:

«På romanens siste side sitter den aldrende enke med tre falne sønners portrett ved siden av seg. Disse sønnene lever i hennes minner. Men den yngste sønnen, et barn av revolusjon og krig, har arvet som eget hjem sin bestefars vesle gård. Han har nettopp kjøpt en traktor. Utenfor glir natten over i dagen. Den gamle kvinnen smiler.

Forts. side 7

«Hyklernes «unbewältigte Vergangenheit»

DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG STILLER HOLLAND SPEILET FOR ANSIKTET

I DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG skriver den kjente publisist Erich Kern:

Vi er av et ærlig hjerte for at hatet og uretten og de småeuropæiske tvistigheter endelig skal begraves og glemmes. De europeiske folk har i de forgangne tid i to selvmorderiske kriger gjort hverandre både det ene og det annet, men nå likeoverfor den langt større trussel som vi alle er stillet overfor, kunne det være på høy tid å begynne på en ny vei. Det blid da også holdt vidunderlige taler i denne retning både i Bonn og i de øvrige vesteuropæiske hovedsteder. Teoretisk er alt i orden.

Men i praksis ser det riktignok annerledes ut. Bundesrepublikken har både i EWG (Fellesmarkedet) og i NATO i gjerning kraftig bevist sin vilje til gode naboforhold.

Desto bitrere er det for enhver tysker å se den difamering og de pøbelaktige angrep som vi stadig utsettes for fra våre «venner» i Vesteuropa. Snart går det løs i Norge, snart i Danmark eller i Belgia, og nå påny i Holland. Man setter pris på D-Marken og selger gjerne til Bundesrepublikken. Man regner med de tyske enheter i NATO, men et ærlig fellesskap ønsker man tydeligvis ikke. Mens til og med Ben-Gurion oppfordrer sine israelere til endelig å gjøre en slutt på hatet til Tyskland, blir dette åpenbart konserververt i hovedstadene til våre vesttyske forbundsfeller.

Bundeswehr har som kjent offisielt overtatt troppeøvelsesplassen Budel i Holland. Rundt regnet 200.000 soldater fra Luftwaffe skal her utdannes. Allerede den kjennsgjerning at det tyske flagg ble heist foran øvelsesplassen vakte mishag.

Men til offentlige anti-tyske demonstrasjoner kom det da det ble kjent at kommandanten, oberstløytnant Herbert Wittman skal ha båret ridderkorset med eke-løv og «Spaniakorset». Et medlem av nasjonalforsamlingen rettet i annetkamret spørsmål til forsvarsminis-

Nederlandse frivillige drar til fronten i øst.

teren Visser om hva han tenkte å foreta seg for å hindre at disse tyske krigsutmerkelser ble båret.

Denne frekkhet er vel nesten utrolig. Man venter av de tyske NATO-soldater i hele Europa at de i tilfelle av et tilfelle tappert og modig til døden skal forsvare Vest-Tyskland for bolsjevismen, men vil forby de samme soldater å bære sine tapperhetsutmerkelser.

Mofen (hollandsk skjellsord for tyskeren) skal bringe offer for Europa, men ellers har han intet å skulle ha sagt. Det er filosofien til de underlige europeere i Amsterdam.

Den demonstrative tysklandsfiendtlighet i Holland retter seg riktignok ikke mot de hundretusener besøkende på tulipanmarkene og turistene som bringer penger inn i landet, men riktignok mot det tyske folk og mot de tyske soldater i sin alminnelighet. Det begrunnes med de «forbrytelser» som tyskerne skal ha pådratt seg skylden for under besettelsen av Holland. Vi vil slett ikke bestride at det også fra tysk side forekom meget i denne krig som helst burde vært ugjort. Men bare fra tysk side?

I 1945 ble i Holland etter avmarsjen av de tyske tropper opprettet 116 konsentrasjonsleire, hvori 130.000 tyske og hollandske menn, kvinner og barn ble holdt fangne og i stor utstrekning på det mest forbryterske ble pint og torturert.

Mange av disse vergeløse fanger døde av sult og misshandling. Middagsmaten manglet ofte slik at man holdt liv i seg med ialt en skive brød og noen slurker vann daglig. Når man dertil tar hensyn til at menneskene under luftetiden stadig måtte holde seg i rask bevegelse — man måtte ikke bare stadig løpe, men krype og rulle seg over hele plassen med sine ru kuppelstener gjennom vann og søle o.s.v. Den som hadde de peneste klær måtte gjennom de mest skitne vannpytter! Og det pågikk hele tiden i den tydelige hensikt å plage folkene og gjøre dem så elendige som mulig.

La oss dertil nevne at man hadde utplyndret folkene fullstendig, tatt fra dem deres slips, bukseseler, kraveknapper, arbeidsforklær, deres gode skotøy, deres kufferter.

La oss dertil nevne at mange av fangene som sær-oppgave med sine hender måtte bære bort en fryktelig skitten gjødselhaug på den måte at de hver gang måtte ta noe gjødsel i hendene, presse den mot brystet for så å bære gjødselen i en båt en halvtimes vei bort, og det uke etter uke hele dagen gjennom. Man kan forestille seg at alle leirens fanger snart var en håpløs, fryktelig skitten, hovedsakelig syk masse av stinkende, elendige mennesker, som med sine snauklipte hoder, men ubarberte ansikter hadde mere likhet med forbrytere enn med mennesker.

PRYLTT MED GEVÆR-KOLBER.

I disse leire sto alvorlige mishandlinger på dagsorden, vanligvis slik at de man ville ta på kornet måtte støtte seg på hender og føtter med enden i været, hvorefter de ble prylt med gummikøller og geværkolber eller med en stokk. Dette

Forts. side 7

Hollands unbewältigte Vergangenheit

Holländer gegen deutsche Kriegsausgleichungen / Ist das der neue europäische Geist in Amsterdam

Wir sind ehrlichen Herzens dafür, daß der Haß ebenso wie das Unrecht abgebaut und die kleineuropäischen Zwistigkeiten endlich begraben und vergessen werden. Die europäischen Völker haben sich in der Vergangenheit in zwei selbstmörderischen Kriegen mancherlei angetan, aber jetzt angesichts der weit größeren Bedrohung, die auf uns alle zukommt, wäre es hoch an der Zeit, neu anzufangen. Es werden in diesem Sinne auch wunderbare Reden in Bonn und auch in den übrigen westeuropäischen Hauptstädten gehalten. In

we
str
ni
hi
d
s

En nordisk blokk —

Forts. fra side 1

sak at russerne er mestere i å vente. De kan vente til den dag da amerikanerne trekker troppene sine ut av Europa, om det så skal ta 100 år. Først etter at amerikanerne hadde trukket seg ut av Korea, kom angrepet.

Det er i dag 20 millioner negre i Amerika. De har bare halvparten så høy levestandard som de hvite. Hvis negrene skal opp på samme levestandard som de hvite, og det er jo målet for negerintegrasjonen, så blir dette så enormt dyrt, at amerikanerne ikke har råd til å holde en stående hær til evig tid i Europa. Og dette blir selvfølgelig verre og verre. Negerbefolkningen vokser langt hurtigere enn de hvite, og krever større og større sosiale ytelser. Det samme gjør negrene i Afrika.

Hittil har dette gått på grunn av millioner flittige og kravløse «nazister» i Tyskland, som har vært nødt til å arbeide for selv å komme seg ut av den fornedrende stilling de var i. Men nu er det også snart slutt. Den jazzende demokratiske ungdom i dagens Tyskland vil nok ha sin del av byttet.

Vi kan derfor gå ut fra at Lidell Hart ikke prater bare ut i hytt og vær når han sier at man ikke uten videre skal avvise tanken om en nøytral blokk av Sverige, Norge og Finland.

Lidell Hart har ofte sendt ut såkalte prøveballonger for å sondere stemningen.

Det er meget mulig at Washington rett og slett ønsker å bli kvitt oss.

Og hvis vi ikke går frivillig, så får vi vel et spark i baken, slik som England fikk da det ville klynge seg til Fellesmarkedet.

Amerika har allerede redusert våpenhjelpen til Norge, og mener vel at det ikke har noe mere nytte av oss.

Forsvare oss kan de jo slett ikke. I en eventuell krig ville de ikke få iland en soldat her. Engelskmennene fikk da iallfall inn endel cockney-boys, og noen offiserer med rackerter og fiskestenger i 1940.

Skulle en «Ikke angreps-pakt» komme i stand, vil vel amerikanerne ganske enkelt måtte trekke troppene sine ut av Europa.

Generalmajor A. D. Dahl svarer på Lidell Hart's artikkel i Aftenposten og skriver:

«I en tredje verdenskrig, som i den annen, vil alt tale for at det vil bli et kappløp om å besette visse deler av Nordkalotten først.

Reynaud taler. Forrest blant tilhørerne Eden.

De skandinaviske lands — og da spesielt Norges — forsvare vil ikke alene være istand til å hindre en slik overrumpling uten en langt større kraftinnsats i fred på det militære område, enn man noen sinne kan forutsette at det vil gå til.

Man må altså anta som sterkt sannsynlig at Norge, selv i en nøytral blokk, ville bli blandet inn i krigen fra dens aller første fase, og da under vesentlig ugunstigere forhold i enhver henseende, enn om landet på forhånd hadde tatt parti og sammen med allierte var forbedret på enhver eventualitet.

Efter min oppfatning er derfor Lidell Hart's tredje forslag for tiden ikke praktisk politikk.

I generalmajor Dahl's innlegg går tydelig løgnen fra 9. april igjen. Han forutsetter at Norge var nøytralt 9. april 1940. Det var jo nettopp det Norge ikke var.

Hadde Norge vært nøytralt, så hadde Kongen selvfølgelig mobilisert like etter Altmark-affæren. Da hadde Norge ikke kommet i krig.

Engelskmennene og franskmennene hadde ikke våget å angripe, og da hadde heller ikke tyskerne gjort det. Jeg siterer fra Paul Reynauds artikkel i «Morgenbladet»:

«Vår plan gikk ut på å innta noen støttepunkter i Norge» — «Men efter all snakk, forsinkelser og reising i forbindelse med planen om malmruten skjedde det som måtte skje: Fienden ble informert».

«Neste morgen fikk jeg vite at tyske tropper var gått i land i Danmark og Norge.

På denne måten blev vi omgått av fienden, enda vi hadde tatt initiativet».

Den dag vil komme da det franske folk vil forstå betydningen av felttoget i Norge, som jeg alene var ansvarlig for å starte og som jeg tar det hele og fulle ansvar for.»

Jeg vil gjerne gjenta nøkkelordene:

1). Paul Reynaud var ansvarlig for å starte felttoget i Norge.

2). Fienden (tyskerne) ble informert på grunn av alt snakket.

3). Vestmaktene angrep Norge først.

4). Det var i engelsk interesse at Norge ble angrepet.

Hadde Norge stolt på seg selv og mobilisert, så hadde ikke Paul Reynaud våget å starte krigen.

I 1940 var det i tysk interesse at Norge var nøytralt. Ingen skader sine egne interesser. Tyskerne ville ikke ha startet krigen.

I dag er det i russisk interesse at Skandinavia er nøytralt, den dagen de ønsker å besette Vesttyskland.

Det er derfor nu som i 1940 Vestmaktene som er Nordens fiende, og det er de som har interesse av å krenke Nordens nøytralitet og trekke Norden inn i en tiltetgjørende krig. Hvis derfor Norden ville stole på seg selv og ruste ordentlig opp, også med atomvåpen som vi kunne kjøpe i Frankrike, hvis vi ville være virkelig nøytrale og rette halvparten av raketten mot New York, så ville vi unngå en tredje verdenskrig slik som vi unngikk den første.

Men generalmajor Dahl kjenner nok det norske folk bedre enn Lidell Hart: Det vil heller være med blant de store i FN, samt låne penger i Amerika og betale neger-skatt, enn de vil forsvare sitt fedreland.

De vil heller plyndre og fengsle dem som verget Norges nøytralitet i 1940, enn de vil ofre noe på å skape et nytt levedyktig og nøytralt Norden.

I 1940 stolte nordmennene på England. Som svar planla og iverksatte engelskmennene et angrep på sin proteksjon Norge.

I dag stoler det demokratiske Norge på negroangelsakerne i Amerika.

Det ville ikke være underlig om Norges skjebne ble fryktelig.

Den eneste sjansen for Norden er at ungdommen forstår at tanken om «En demokra-

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

som mulig ut av Prag, for revolusjonen raste nå under mottoet «alle mot alle». Atter andre ville fortsette plyndringene i Sudetland. Disse fikk senere betegnelsen «gullgravere». Offisielt opptrådte de som «nasjonalforvaltere».

Foran Wilson-jernbanestasjonen ventet en uoverskuelig mengde, som brukte seg og truet etter togene. Inngangene til vestibylen var stengt. Gjennom de istykker-slåtte ruter kunne en se en annen mengde: tyske soldater i fillete uniformer eller bare i bukser, de fleste barfotete, med sår uten forbindinger, med ansiktene oversmurt med blod. De hadde overgitt seg uten kamp allerede lørdag. Nå forbannet de det øyeblikk da de gav fra seg våpnene sine. Siden lørdag hadde de, bortsett fra slag, ikke fått noe som helst, hverken vann eller brød. Å sette seg eller legge seg fikk de ikke lov til, den som falt overende ble prytt inn til han enten stod opp igjen eller ble liggende død. De har bare et eneste håp: de fortviledes håp, håpet på en snarlig og rask død.

I gangen til venstre, foran spisesalen, har sigøynerinnene leiret seg. Gamle og unge, behengt med skrikende barn, uavbrutt jamrende og pratende. Stadig påny forsøker de forgjeves med smellende håndkys og smiger å få tsjekkerne til å la dem slippe løs. Ingen av de revolusjonære visste hvorfor sigøynerinne egentlig var der. En eller annen fortalte senere at sigøynerne var av ungarsk opprinnelse og derfor måtte behandles nøyaktig som ungarerne. «Ungareren er ikke noe menneske», var allerede etter første verdenskrig blitt et yndet tsjekkisk ordtak, og Benesh-pressen lot aldri hatet mot Ungarn sovne inn.

Her, midt i denne flokk lusete ulykkelige landet også fru Blümelein. Først var hun ute av seg av glede over den vellykkede flukt fra politipresidiet og lo barnslig av sin forkledning. Beredvillig hadde en sigøynerinne byttet sin lusete, skitne kledning mot fru Blümeleins kjole. Det blonde håret har hun skjult i resten av et svart forkle, ansiktsfarven kan ikke forråde henne, det sørger svetten for, full av støv og skitt. Nesten hele

tisk amerikansk verden» ikke lar seg realisere.

Oppfinnelsen av atom-bomben gjør at verden splittes opp i suverene atomstater, som blir religiøse, biologiske og økonomiske enheter, og Norden må danne en slik enhet selv, eller gå til grunne.

Men en slik omstilling i tankene kan de gamle demokratiske lederne ikke makte, derfor ligger Nordens skjebne i den utvalgte ungdoms hender. Den må reise en nordisk samlingsbevegelse og skape en nordisk blokk, en nordisk nasjon.

natten var det brennende spørsmål der påny: «Hva nu?» Å snakke til tsjekkerne våget hun ikke, de ville straks merke at hennes kjennskap til det tsjekkiske språk ikke var uklanderlig. Riktignok kan hun gjøre seg forståelig overfor sigøynerinnene, men disse kvinner er dumme og hodeløse som dødsdømte gjess. De få penger hun eier har hun gjemt i skoen, hun kunne altså ringe opp til noen, telefonboksen er knapt tre skritt fra henne. Men hvem skal hun ringe opp til? Det internasjonale Røde Kors? Nei, det går ikke, affæren med tyfusen kunne komme på tale, den forferdelige kommissær Hora har sikkert latt henne efterlyse. Arthur? Hvilken rolle spiller han egentlig? Ville han virkelig skaffe henne de provisoriske papirer eller ville han bare bli kvitt henne for alltid? Salen der i politipresidiet — Elvira Blümelein lukker øynene for ikke å måtte se mordsalen, og tvinger seg til å forestille seg barakken i ghettoen. Gode Gud, Theresienstadt var et paradys mot dette helvete i Prag!

Det hjelper ikke, hun må prøve å foreta seg noe. Hun må snakke med doktor Braun. Hun må bare ikke røbe for ham hvor hun befinner seg. Hun ser seg om, men forsiktighet er ikke nødvendig. Foran henne er en barriere av halvnakne soldaterlegemer, bak henne løper sigøynerinnene snadrende frem og tilbake, og de sultne barna deres roter i avfallskurvene for å finne noe å spise. Uhindret når hun telefonboksen, men kan ikke få opp døren. En gråhåret soldat lener seg mot den. Hans venstre hånd er forbundet med en tykk, grå strømpe, de nakne bena hans ser ut som kjøttklumper.

«Unnskyld», sier fru Blümelein mekanisk som hun er vant til. Hun sa ordet på tysk.

Soldaten ser på henne: «De er ingen sigøyner, hva?» spør han, ikke synderlig forbauset.

«Nei.»

«Tysk?»

«Nei, jødinne.»

«Er De jødinne? Hva gjør De her hvis De er jødinne? Eller myrder tsjekkerne alt jøder også?»

Fru Blümelein har i Theresienstadt hundre ganger utmalt seg i de mest livlige farver hvorledes hun efter befrielsen ville spytte den første tysker som snakket til henne i ansiktet. Hun har svoret aldri mere å veksle et ord med en tysker. Krepere skal de alle. Hun ville iallfall ikke røre en hånd, selvom —

Hun løfter det istykkerrevne, grønne skjørt, bøyer seg og trekker frem fra strømpen et rent, hvitt lommeterkle. Sitt eneste eie, sin rikdom gir hun uten å nøle til den tyske soldat. «Se her, forbind hånden med det ellers vil De få blodforgiftning med den skitne strømpen på såret.»

Soldaten ser overrasket på det lille hvite under. Så spør han bitert: «Storsinnets hevnt?»

O. K.

«Jeg er allerede hevnet mere

Hyklernes egen fortid —

Forts. fra side 5

skjedde snart med den ene, så med den andre, undertiden med mange samtidig, og hele dagen gjennom. Jammeren tok ingen ende.

Og det gikk ofte så vidt at de mishandlede brøt sammen blødende og bevisstløse.

Til og med folk som var syke av dysenteri ble mishandlet slik at blod og avføring som ble banket ut av kroppen på dem bredte seg over hele legemet. Det er et under hva de uthungrede og prylte stakkars mennesker virkelig holdt ut. De som ikke holdt ut kan heller ikke fortelle det lenger.

Mange ganger var ved mishandlingene den såkalte «grammofonplatesnurring» en spesiell fornøyelse for vokterne. Det betød at man med en finger i øret og en finger fra den annen hånd på jorden dreiet seg om sin egen akse. Tempoet ble herunder øket ved kolbeslag. Selv de sterkeste menn ble etter et kvarters tid bevisstløse og falt om med skum om munnen, for ikke å snakke om ofrene for dette skrekke-regime.

Den som ikke lenger holdt ut tilværelsen i leirene og ble helt syk, forsvant i straffebrekken lenket til en annen. Dag og natt. Slike lenker bestod av ni ledd, av halvtommetykt jern, 5 kilo tunge, som bare ble slått løs undertiden ved vask og tøyskifte, men så straks av en smed satt på igjen. Kåle av seg kunne fangene naturligvis ikke. Man måtte gå sammen på klosettet, lå sammen på halmen og måtte stå opp og legge seg nøyaktig samtidig. Fotleddene ble snart såre av gnidningen fra jernet, men sårene ble ikke behandlet av lege. Det var forbudt! I 1947 har jeg sett sår forårsaket av slik lenkning som ikke var helbredet

enn jeg ville», sier fru Blümelein i samme tone.

I hallen synes noe å være på ferde. Noen tyske soldater blir pisket gjennom døren til perongen. Bak dem trenger de revolusjonære på, mest unge piker og gamle koner. Soldatene er helt oversmurt med menneskeavføring, hver av dem sleper på to store bøtter som det stinker gjennomtrengende latrine av. En gammel kone klyver opp på en benk og skriker: «Se opp, frokost for de beste soldater i verden serveres! Vi er ikke slik, vi lar ikke engang barbarer sulte eller tørste ihjel! Slik hjemme i deres Stortyske rike er det riktignok ikke, dere er vant til å supe av oksehorn og ete med potene. Der, svin, her er skje og gaffel! I parademarsj bort og spis!»

etter to års forløp, blant annet på herr Valstar fra Naaldwijk, som vannsmektet i disse lenker i 4½ måned. En dag da tre mann forsøkte å stikke av, ble som straff mere enn 100 mann samtidig lagt i lenker for lengere tid. Oppfinneren av denne tortur var leirkommandanten A. Men han var ikke alene. Også i leiren «Vianda» ved Hoek van Holland skjedde det samme, likeledes i leiren «Avegoor» og ikke å forglemme i den spesielt ondartede leir «Carel-Coenrad-Polder» i Groningen, hvor man pluss på kjedene med store, for det meste sandfylte granathylser, som veiet fra 7 kg. og oppover.

Som noe spesielt kan også berettes at den for menn og kvinner innrettede leir «Borger» med omkring 200 fanger hadde en kvinnelig leirkommandant, frøken Elly, en gatepiketype som regjerte menn og kvinner vepnet med en syvstrenget knut.

Hun lot sine ofre bøye seg med bar rygg og slo så ubarmhjertig løs med dette torturinstrument ved ekte eller fingerte overtredelser av ordensforskriftene eller ved forhør. Hun lot det også ofte utføre av sitt personale. Hun var en ekspert i å finne opp straffer. Hva sier man for eksempel om et maratonløp gjennom landsbyen (jeg nevner som offer en viss Stevens), hvorunder ofret i løp måtte passere gjennom landsbyen ledsaget av en vaktmann på sykkel som underveis regelmessig slo løs på ham med en tykk stokk.

SEDELIGHETS-FORBRYTER.

Særlig beryktet er leiren «Westerbork». Det som her ble begått mot kvinnene trosser enhver beskrivelse.

Mange kvinner og piker våger ikke engang av forståelig skamfølelse å fortelle sine nærmeste om det som hendte. Å bli kledd naken av sadistiske menn, vaktpersonalet, kortklipping fra øverst til nederst var reglen ved den første transport.

Mere enn en skal være blitt bearbeidet med gummikøller i kjønnsdelene, for, som man sa å hale frem «små Mussertes». Det ble meddelt oss at en svanger kvinne mere enn en gang ble jaget rundt en brakke, slik at det etter tre dagers forløp ble født et barn, som døde straks etter fødslen,

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

ANNELISE PAROW
TANNINNSÆTNING
Trondheim

HUSK BLADPENGENE

mens kvinnen selv i månedsvis svevet mellom liv og død. Svangre kvinner trakk man på maven på det forferdeligste. Kvinner med bind for øynene (og fastbundet) ble voldtatt av hele grupper.

Grufulle sedelighetsforbrytelser, som man ikke ville holdt for mulig i det tyvende århundre, ble begått her uten tall.

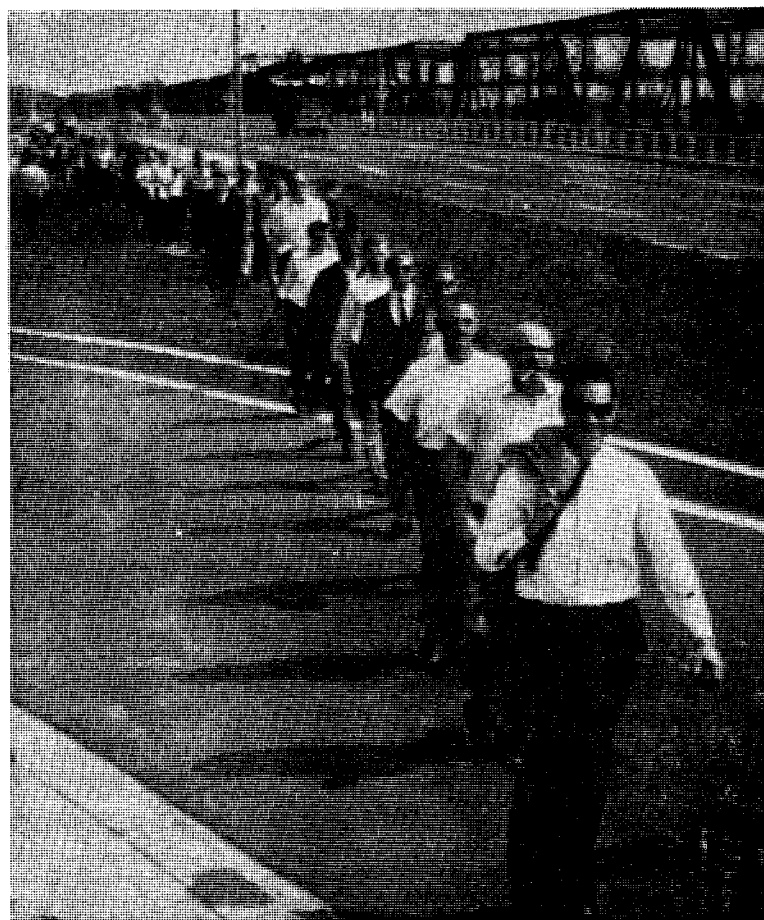
Ofte ble menn torturert i nærheten av kvinnebrakken for at deres kvinnelige slektninger som ble holdt innesperret der skulle lide med o.s.v. Forøvrig var nakenparader og sedelighetsforbrytelser intet monopol for leiren «Westerbork». Det blir meldt om det samme fra mange steder og fra alle kanter av landet, helt til det utrolige, som for eksempel den bevislige ugjerning til en vokter i «Duindorp», som med makt vred brystet av en pike.

Fra kvinneleiren «Plompetorengracht» i Utrecht meldes om nakenparader sågar vinteren 1945—46, og det i friluft.»

*

Vi avbryter her utdraget av brosjyren, fordi innholdet knapt lar seg trykke. En nesten uendelig liste over hollandske forbrytelser mot menneskeligheten fremlegges der.

Det ville være bra om man husket på det i Amsterdam når man vil «bewältige» fortiden.

En kan si hva en vil om den amerikanske nasjonalsosialist Rockwell, men redd er han ikke. Her marsjerer han med 84 likesinnede opp for å demonstrere under negernes titusentallige oppmarsj i Washington.

Narvik —

(Forts. fra s. 4)

delt i 3 tropper, hver på 4 lag, og hvert lag hadde 1 maskingevær, altså ialt 12 maskingeværer.

Mitraljøsekompaniet var delt i 3 tropper, hvert på 3 lag med hver sin mitraljøse, altså ialt 9 mitraljøser.

Bataljonens utstyr av våpen var :

36 maskingevær.
9 mitraljøser.
2 bombekastere (81 mm).

Bataljonen var ikke utstyrt med maskinpistoler, panservernvåpen eller artilleri.

Det var ikke utlevert håndgranater og geværgranater under krigen.

En tysk infanteribataljon pr. 1940.

besto av:
3 geværkompanier.
1 mitraljøsekompani med bombekastere.

Hvert geværkompani besto av 3 tropper, hver på 4 lag, og hvert lag hadde 1 maskingevær, altså ialt 12 maskingevær.

Mitraljøsekompaniet hadde 24 mitraljøser og 15 bombekastere. Dessuten 9 antitankrifler.

Bataljonen hadde ikke artilleri eller tyngre panservåpen. De fleste menige, såvel i den tyske som den norske bataljon, var bevestet med gevær eller karabin.

Hvert tysk lag hadde dessuten 2 maskinpistoler. De 3 geværkompanier hadde altså hver 24 maskinpistoler, hvor-

til det også kom maskinpistoler ved mitraljøsekompaniet.

En tysk bataljons utstyr av våpen :

36 maskingevær.
24 mitraljøser.
9 bombekastere, kaliber 50 mm.
6 bombekastere, kaliber 80 mm.
9 antitankrifler.
72 maskinpistoler bare ved geværkompaniene.
Hertil kommer mitraljøsekompaniets mg.pistoler.

Linnas bok -

Forts. fra side 5

«Det var et litt bevende og vemodig smil, men likevel et smil».

Et sørgmodig smil og et streif av lys. Mer kan ikke den gi som vil tegne et sant bilde av vår egen tid.»

Når en tenker på de ufattelige motsetninger innen det finske folk som borgerkrigen skapte og som også fikk sine efterdønninger i Kuusinenes regjeringdannelse under vinterkrigen, så må det vel medgis at motsetningene i det norske folk etter lignende hendelser med motsatt fortegn fortøner seg som forholdsvis ubetydelige. Likevel finnes det i Norge i dag ikke et forlag som ville gi ut en roman med en upartisk for ikke å si «forbryter»vennlig virkelighetsskildring av det som hendte under okkupasjonen og frem til denne dag.

Det har hos de norske forlag vært gjort mange forsøk uten resultat av folk som vel ikke har Linnas dimensjoner, men som dog har hatt et verdifullt bidrag å gi til forståelsen av tiden og historien.

Hva er så grunnen? Er vi for «frie» her i den berømlige avkroket av det amerikanske Vesten? Eller bryr vi oss ikke om historisk sannhet som ikke passer i propagandamønstret?

Siegfried.

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stempelt håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMÅL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Göring i Nürnberg - -

(Forts. fra s. 1)

Tyskland i okkupasjonsmaktenes tross for å spasere omkring i øst- og vestsonen i engelsk uniform.

I 1950 var han påny like langt. Han emigrerte også fra bundesrepublikken og ble engelsk statsborger. I en snakkesalig bok («Lebwohl Deutschland») skildrer han sitt politiske kretsløp. «Avskjeden» gjaldt naturligvis bare Tyskland, ikke D-marken, som han i dag motstandslost inkasserer hos STERN.

SITUASJONENS HERRE.

Men mens denne illustrerte meningsproduksjon blir manipulert i det bundestyske STERN, offentliggjøres i pressen i en tidligere fiendestat beretningen fra den engelske dommer Birkett, som i Nürnberg fungerte som stedfortreder for Lord Lawrence. Av hans «Personlige opptegnelser» offentliggjør SUNDAY TIMES noen bemerkelsesverdige erindringer, som på ingen måte stemmer med Göring-horoskopet i det bundestyske STERN. Den franske ukeavis RIVAROL beretter sidevis om det.

Göring hadde, så hevder dommer Birkett, etter den menneskevennlige avmagringskur i den allierte arrest gjenvunnet energien og holdningen under sitt forsvar. Månedsvise ble det av amerikanske, engelske, franske og sovjetrussiske inkvisitorer hopet opp hele fjell av anklagemateriell, som etter all menneskelig beregning måtte knuse de anklagede tyske politikere og offiserer. Først 13. mars 1946 om eftermiddagen klokken 14,30 fikk de anklagede ordet. Som den første forlot Hermann Göring anklagebenken og trådte frem til mikrofonen. Dommer Birkett noterte seg at dette var «i ordets sanne betydning det kritiske øyeblikk» i hele prosessen:

«— — hele den fri verden følte at hele prosessen nådde sitt høydepunkt. Dog, av en eller annen grunn mislykkes hele forehavendet. Frykten til dem som holdt hele ouverturen til denne prosess for en feil, ble rettferdiggjort i et visst omfang.»

18. mars behersket en uhyre spenning hele rettsalen. Overdommer Jackson begynte det lenge ventede forhør av Göring. Dog snart svant alt håp om at Jackson ville nå sitt mål. Tvertimot:

«domstolen gjorde det mulig for de anklagede — oppmunnet ved Görings eksempel — å fremlegge og å belyse for kommende generasjoner av tyskere sine ideer og sitt program.»

Denne «beklagelige situasjon» kunne føres tilbake

til et samvirke av flere faktorer «som man måtte ha kunnet forutse, men ikke forutså.» Delvis formådde man ennå å redde situasjonen, men stort sett hadde man mislykkedes:

«Det store slag var tapt — —»

«Hovedårsaken var Görings usedvanlige personlighet.» Han var den mann som behersket hele prosedyren, til og med alt fra han ikke kunne si et ord offentlig og til hans opptreden for rettens skranke. Som ingen annen beviste han sin dyktighet og sin viten, en «slik fullkommen selvbeherskelse og en slik intelligens i kjennskapet til alle detaljer.»

«en viss beundring — —»

«Forhøret hadde neppe vart i ti minutter da det allerede var åpenbart at anklagede fullstendig behersket dommer Jackson. Smidig, slu, suveræn i bevisføringen ble Göring snart situasjonens herre.

Efterhvert som hans selvtilitt steg, så ble hans mesterskap i forsvaret stadig klare. Hans koldblodighet var betydelig og ved siden av alle andre egenskaper, som han dokumenterte i løpet av debatten, virket han på høydepunktene gjennom en metallaktig stemme og uttrykksfulle geberder.»

Den kanskje viktigste kjennsgjerning var imidlertid følgende: «Domstolen viste seg maktesløs under forsøket på å avbryte Görings tale, som behersket auditoriet. Det lykkedes ikke å bringe prosessen under kontroll igjen:

«Göring behersket scenen uten avbrytelse og fullførte ubestridt den oppgave han hadde satt seg.»

Også når det gjaldt de andre anklagede tyske politikere og offiserer medgir den tidligere engelske dommer: «Man kan ikke undertrykke en viss beundring likeoverfor den sjelskraft de viste under slike omstendigheter.»

Såvidt den tidligere fiendedommer Birkett. Også hans dom må de sanne historikere ta med i betraktning når det gjelder å veie denne epokes negative og positive sider, slik at den historiske sannhet engang kan bli overlevert.

Fraenkelenes STERN vil da forlengst være bleknet.

MALERARBEID OG RENGJØRING UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

ROBERT SCHU(H)MAN(N) DØD.

Montan-Unionens far, tidligere ministerpresident og minister i Frankrike, Schuman er avgått ved døden, slik dagspressen har fortalt. Den fortalte derimot intet om denne partipolitikers bevegde fortid. Da han er et utmerket eksempel på slike partipolitikere med tykk hud, men uten ryggrad, som Gustavsen snakket om i stortingsdebatten, synes vi det er grunn til å supplere dagspressen. Robert Schuman var lothringer. Etter at Elsass-Lothringen ble avstått til Tyskland i 1870 emigrerte hans foreldre til Luxemburg, men Robert Schuman vendte tilbake til det tyske land Lothringen og kjempet i første verdenskrig på tysk side. I annen verdenskrig kjempet han på fransk. Hans liv ble et uttrykk for den rotløshet som kjennetegner både grenselandet Elsass-Lothringen og partipolitikerne. Den Montan-Union han regnes som far til, hadde til hensikt å holde kontroll med det tyske jern-, stål- og kullpotensial, som utgjør rundt regnet to tredjedeler av det vesteuropeiske, mens Tyskland ikke engang fikk fjerdeparten av plassene i Montan-parlamentet. Ellers var Schuman minister, henholdsvis statssekretær, både under Pétain og under de Gaulle. Parlamentsmedlem var han under alle systemer fra 1919 og inntil sin død.

SLIK STYRES USA.

«Council of Foreign Relations», en gruppe som hemmelig behersker USA's utenrikspolitikk og som har sterke venstreside tendenser kontrollerer følgende USA-aviser: New York Times, New York Post, New York Herald Tribune, Washington Post, Denver Post Louisville

Blomster til - -

(Forts. fra s. 2)

Da hans efterfølger ble innsatt i embetet, benyttet presidenten for den bayerske Verwaltungsgerichtshof, professor dr. Feneberg, anledningen til å rette noen varmt anerkjennende ord til dr. Schiedermaier:

«Dr. Schiedermaier har i de fem år han har stått i spissen for denne rett vist seg som et forbilde for sine dommere gjennom sin utrettelige flid og samvittighetsfulle pliktoppfyllelse. Under hans ledelse befant Verwaltungsretten i Würzburg seg alltid i beste forfatning. Det er ikke kjent noen avgjørelse av denne rett som ikke står

Courier-Journal, Minneapolis Star, Des Moines Register, Christian Science Monitor, de store illustrerte blader Time, Newsweek, Life, Look, Saturday-Review og mange mindre publikasjoner.

VAKKERT MORD-REGISTER.

Tito er som kjent gjort salongfåhig av de tre trefine vestlige demokratier etter at USA begynte å spekulere i et motsetningsforhold mellom Jugoslavia og Sovjetsamveldet. Vi tror ikke USA har fått mye igjen for all den økonomiske hjelpen, men det får nå være som det vil. Noe annet er Tito og hans partisaners fortid, som ingen Nürnbergdomstol har befattet seg med. Den kroatiske sosialtjeneste, som holder til i Düsseldorf, har som oppgave å ta seg av de omkring 60.000 kroater som bor i Tyskland. Den har nå sendt en anmodning til det internasjonale Røde Kors om å etterforske nærmere skjebnen til 350.000 kroatiske og tyske soldater som etter kapulasjonen er ombragt av de kommunistiske partisaner i Jugoslavia. En del av disse ulykkelige ofre ble med makt overlevert til Tito-partisanene av engelskmennene, på samme måte som de utleverte kosakkene til de røde russere. Kroatene krever at massegravene med soldater, fremfor alt en i Slovenia, hvor 40.000 soldater ligger, må bli gravet opp og likene obdusert. En massegrav med 30.000 ofre ligger ved Marburg ved Drau, en massegrav med 30.000 ved Kocevje i Slovenia og en massegrav med 25.000 ved St. Vid.

VEL ANVENDT UTVIKLINGSHJELP.

I tre år, inntil 29. august 1962 var den 47 år gamle Ako Adjei utenriksminister i Ghana, denne stolte perle i den britiske Commonwealth. I denne egenskap krevet han og fikk av banken i Accra 25.000 pund av utviklingshjelpene. Da han skulle avlegge regnskap for pengene ved sin avgang, viste det seg at han, efter hva han

for en streng, rettsstatlig vurdering. Jeg takker herr president, professor dr. Schiedermaier hjertelig for hans virke i den bayerske forvaltningsrett og uttaler håpet om at hans sunnhetstilstand må arte seg slik at han ennå i mange år kan tilbringe sitt otium i kretsen av sin familie — —»

selv oppgav, hadde gravet dem ned i jungelen for at jungelånden Zebu skulle fordoble dem. Han hadde selv sett at gespenstet kom. Ved nærmere undersøkelse på stedet ble intet funnet. Det er penger til slikt vi nå her i Norge har fått oppført som særskilt post på skattedelen!

BENÅDET EFTER 16 ÅR.

Den tyske Waffen-SS-løytnant Sepp Feuchtinger er nå benådet av den italienske president efter å ha tilbragt 16 år bak murene av S. Giacomo på Elba. Bakgrunnen for hans lidelseshistorie var at han som kampudyktig efter innsats på østfronten ble beordret som sjef for sikringspostene ved politifengslet Roncegno. Så hendte det tilfeldigvis at under denne tjenste ble et medlem av en partisangruppe, Beatrice Giacca, innlevert. Efter et forhør fant man henne død ved veikanten ved Levicosjøen. Tyskerne satte straks igang undersøkelser og Feuchtinger ble stillet for retten, som imidlertid frifant ham blankt for noen andel mordet. Under et besøk i Italia i 1947 ble han imidlertid arrestert, stilt for retten og uten nærmere undersøkelser og formaliteter idømt livsvarig tukthus. Det eneste som talte mot ham under rettsaken var at han en gang var blitt stilt for en SS-domstol på grunn av mordet.

FORBUNDETS KONTOR

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag, torsdag og fredag i hver uke mellom klokken 11 og 15 — Telefon 37 76 96.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land